

KAPITOLA DESÁTÁ

[Ch]arles Diamond na mě čekal na těch svých krátkých nohách a v příliš dlouhém plášti. Byl to zajímavý a vzdělaný muž, o těch miniaturních entitách mluvil se skoro nakažlivou vášní. Než mě dovedl ke dveřím výtahu ukrytému za dveřmi do místnosti, do níž byl přístup jen přes čtečku sítnice, dostalo se mi krátké přednášky o mouše tse-tse, roznášející spavou nemoc. Ze všech stran mě sledovaly bezpečnostní kamery.

„Calypso Brasová na vás čeká v suterénu...“

Připnul mi na hrud' jmenovku.

„Noste ji, ať se stane cokoliv, a hlavně poslouchejte instrukce. Míříte do zóny P3, kde se manipuluje s velmi nebezpečnými patogenními mikroorganismy. V nejnižší umístěné části laboratoře uvidíte, jak se nakažený hmyz vyvíjí v podmínkách, které se velmi podobají jeho přirozenému prostředí. Malárie, žlutá horečka, horečka dengue, japonská encefalitida, všechny krásy světa. Ptejte se, udělejte si představu a vraťte se nahoru. Počkám na vás. Máte na to hodinu...“

Sjel jsem dolů výtahem... a ocitl jsem se na jiné planetě, v nepřátelském světě, v němž je člověk, největší predátor historie, zredukován na bezbrannou kořist. S pistolí a policejním průkazem jsem si tady připadal naprosto směšně.

Calypso Brasová, inženýrka zodpovědná v P3 za informatiku, byla Senegalka, tak vysoká, jak byl Diamond malý. Na jejím hladkém obličejí se odrazilo světlo ze stropních žrivek, takže občas připomínal vzácné africké dřevo. Na dlouhých nohách se pohybovala mezi dvěma světy, mezi světem sebejisté ženy a divokým územím, utkaným z nepředvídatelných reliéfů.

Podala mi martánský skafandr a při tom mi vysvětlovala postup.

„Ucítíte nepříjemný tlak v uších, protože budeme procházet dvěma dekompresními komorami. Kdyby došlo k nehodě, tyto dekomprese by zabránily proniknutí infekčních činitelů do zbytku laboratoře. Doporučuji vám, abyste si ucpal nos...“

„A nosními dírkami jen vydechoval. Já vím. Potápěl jsem se v moři...“

Přikývla. Když jsem se převlékl, vyťukala kód, čímž simultánně otevřela dvoje dveře. Ozvalo se zasyčení vzduchu...

Ačkoliv jsem měl ucpaný nos, ucítil jsem v uších bolest.

„Už je to v pořádku,“ řekla po chvíli, „můžete normálně dýchat. Nebolelo to moc?“

„Zažil jsem horší bolest.“

„Pojďte za mnou, půjdeme do insektária. Ničeho se nedotýkejte, jen se dívejte. Kdyby vás trápila nějaká otázka, neváhejte se mě zeptat. Teď zvedněte ruce a zavřete oči. Sprchy vás postříkají nejruznějšími repelenty. Nijak nevoní...“

Podřídil jsem se jejím příkazům s pocitem dítěte nastupujícího do prvního vlaku duchů.

V proudění vzduchu jsme se vydali dlouhou chodbou se stěnami z nerozbitného skla, rozdělenými těžkými kovovými dveřmi.

Na opačné straně, v zapečetěných místnostech, se pohybovali lidé v oranžových skafandrech. Za kontrolními obrazovkami je pozorovali další lidé, které zase střežily bezpečnostní kamery. Hlídač hlídající hlídače, který hlídal prvního hlídače. Vše bylo pod dohledem kamer.